

Arrest

nr. 91 512 van 13 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Russische staatsburger van Ingoesje origine, bent afkomstig uit Gazi yurt, Nazran-regio, Republiek Ingoesjetie. U heeft drie kinderen: T. A. (...), T. T. (...) (O.V. X) en T. M. (...). T. T. (...) verblijft momenteel in België.

Uw problemen die geleid hebben tot uw vlucht uit uw herkomstland zijn ontstaan naar aanleiding van uw zoon T. M. (...). Sinds 2007 verbleef hij gedurende lange periodes buitenshuis en kwam enkel naar huis om te overnachten en te eten. Dit gebeurde eveneens op 20 maart 2012 toen uw zoon M. (...) samen met drie vrienden gedurende één nacht bij uw thuis verbleef. Vroeg in de ochtend vertrok hij

terug. De volgende morgen vielen gemaskerde personen in uniform van de dienst UBOB uw huis binnen, voerden een huiszoeking uit en stelden u vragen over uw zoon.

Een week later werd u een eerste maal gearresteerd door gemaskerde mannen in uniformen. U werd overgebracht naar de politiedienst waar de OMON, politie en andere diensten zitten. Daar werd u ondervraagd met betrekking tot uw zoon. In de avond werd u vrijgekocht door uw familielid, V. A. (...), die hiervoor duizend dollar betaalde. Omwille van uw hoge bloeddruk werd u meteen opgenomen in het ziekenhuis waar u één week verbleef.

De volgende dag of twee dagen na uw ontslag uit het ziekenhuis ontplofte er een auto in uw straat en u dacht dat uw zoon hierbij betrokken was. Dit bleek echter niet zo te zijn. Twee dagen na de ontploffing werd u 's nachts door een man aan de telefoon verwittigd dat uw restaurant ontploft was. Vijf of zes dagen of een week na de ontploffing van de auto werd u 's ochtends een tweede maal meegenomen door de autoriteiten, wederom naar dezelfde plaats. U werd deze keer gedwongen een document te ondertekenen dat u verplichtte met de autoriteiten samen te werken. Na de ondertekening van het document werd u diezelfde dag, in de vroege namiddag, terug vrijgelaten. U keerde terug naar uw thuis en vertelde aan uw familieleden wat er gebeurd was. T. M. (...), een ver familielid van uw overleden man, stelde dat het beter was dat u vertrok. U werd gedurende enkele dagen, minder dan een week, bij uw familielid V. A. (...) ondergebracht waarna u op 20 mei 2012 het land verliet. U reisde per minibus van Nazran tot aan de Pools-Wit-Russische grens waarna u in een vrachtwagen kroop en op deze manier de grens overstak. U werd vervolgens tot aan een minibus gebracht die u verder tot België bracht. U diende op 24 mei 2012 uw asielaanvraag in.

Uw dochter, T. T. (...) (O.V. 5.832.477), diende tweemaal een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties, respectievelijk op 26 oktober 2005 en 13 oktober 2011, op basis van problemen die haar echtgenoot zou kennen in zijn thuisland. Haar eerste asielaanvraag werd ongeloofwaardig geacht door het Commissariaat-generaal en bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 24 oktober 2011 deed zij afstand van haar tweede asielaanvraag. Uw zoon T. A. (...) zou sinds 1994 vertrokken zijn van thuis om de strijders te vervoegen en sindsdien was hij spoorloos. Zes jaar geleden kwam u via uw andere zoon te weten dat hij overleden zou zijn. U heeft geen verdere informatie betreffende zijn dood.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw binnenlands paspoort en pensioenboekje.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

U vreest dat u problemen zal kennen bij zowel de strijders als de autoriteiten bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst omwille van uw problemen naar aanleiding van de strijdersactiviteiten van uw zoon, T. M. (...). Het Commissariaat-generaal verklaart uw asielrelaas echter ongeloofwaardig omwille van de volgende redenen.

In de eerste plaats wordt uw geloofwaardigheid aangetast door uw geringe kennis met betrekking tot de evolutie en de huidige stand van zaken van uw problemen. In alle redelijkheid kan het Commissariaat-generaal er immers van uitgaan dat een asielzoeker ernstige pogingen onderneemt om meer informatie te verkrijgen met betrekking tot zijn asielproblemen, hetgeen u nagelaten heeft. Zo werd u gevraagd of er nog incidenten voorgevallen waren in verband met uw asielaanvraag nadat u het land ontvluchtte, waarop u stelt dat u het niet weet, u heeft geen contact. (CGVS p. 26) U weet niet of de autoriteiten nog langsgesproken zijn bij u thuis, of bij uw bureaus, kennissen of vrienden. (CGVS p. 26) U heeft verder geen kennis over eventuele convocaties die op uw naam zijn gekomen en stelt dat u direct vertrokken bent. (CGVS p. 26) Het Commissariaat-generaal aanvaardt uw vage verklaringen betreffende de evolutie van uw asielproblemen niet. Dergelijke vage verklaringen en nalatige

handelingen wijzen bovendien op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van iemand die zijn land moet ontvluchten omwille van bepaalde problemen, mag dan ook verwacht worden dat hij interesse toont in de evolutie van zijn problemen alsook probeert om zich te informeren betreffende de oorzaak van deze problemen. U verklaart uw geringe kennis door te stellen dat u geen contact meer heeft met uw familie aangezien u geen telefoonnummers hebt. (CGVS p. 26) U bent eveneens bang dat iemand zou weten waar u momenteel verblijft. (CGVS p. 3-4) Gesteld dat uw dochter uw familieleden kon contacteren om meer informatie te verkrijgen over de huidige stand van uw asielproblemen stelt u dat zij geen contact meer heeft met uw familie. (CGVS p. 26) Uw verschonende verklaring voor uw manifest gebrek aan informatie betreffende de evolutie van uw problemen wordt niet aanvaard door het Commissariaat-generaal. Zo is het feit dat u geen telefoonnummers meer heeft geen valabel excuus voor uw laks gedrag aangezien u niet noodzakelijk per telefoon contact moet opnemen om informatie te kunnen krijgen. Daarenboven zijn er andere communicatiemethoden die u toelaten met personen te communiceren zonder uw verblijfplaats te onthullen, zoals contact via internet of andere personen die u konden helpen, zoals V. A. (...), die uw reis regelde. Uw klaarblijkelijke en onaanvaardbare onwetendheid over zaken die de essentie van uw vervolgingsproblemen in de Russische Federatie betreffen ondermijnen uw geloofwaardigheid en bijgevolg de geloofwaardigheid van uw problemen.

Ten tweede dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk vaag blijft over elementen die de kern van uw relaas raken, hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnt. Vooreerst blijkt u weinig kennis te bezitten omtrent uw vrijkoop na uw eerste arrestatie. U verklaart dat uw familielid V. A. (...) duizend dollar voor uw vrijlating betaalde. (CGVS p. 19) Echter, u kan niet zeggen wat hij precies deed om u vrij te kopen. (CGVS p. 19) U weet niet aan wie hij betaalde, noch op welke wijze dit bedrag betaald werd. (CGVS p. 19) Hoe V. A. (...) wist waar u zich bevond kan u niet zeggen, enkel dat het via iemand wiens identiteit u niet kent, was. (CGVS p. 19) Verder blijft u vaag betreffende de ontploffing van uw restaurant enkele dagen na uw ontslag uit het ziekenhuis, dat volgens u verband hield met de problemen van uw zoon. (CGVS p. 22) Zo verklaart u dat iemand u belde, wanneer weet u niet, en u vertelde dat het restaurant ontploft was. (CGVS p. 21) U weet niet wie u belde en stelt dat het een man was, misschien was het iemand van uw familie. (CGVS p. 21) U heeft geen kennis hoe uw restaurant ontplofte of wat de oorzaak was, u bent er nadien niet meer geweest. (CGVS p. 22) U weet niet of er een onderzoek geweest is naar die ontploffing want u werd vrijgelaten en bent vertrokken. (CGVS p. 22) Gevraagd of u iets ondernomen heeft om meer informatie te vinden over de ontploffing stelt u dat u niets ondernam want u maakte zich zorgen om uw leven. (CGVS p. 22) Betreffende de auto-ontploffing na uw ontslag uit het ziekenhuis, waarna u enkele dagen later werd gearresteerd, blijft u ook vaag. Zo weet u dat er twee personen overleden zijn. (CGVS p. 20) Echter, u weet niet wie die personen waren, noch wie er verantwoordelijk was voor deze ontploffing. (CGVS p. 20) Welke auto ontplofte weet u niet, noch heeft u kennis over een onderzoek dat er gevoerd werd naar aanleiding van die ontploffing. (CGVS p. 21)

Deze vage verklaringen omtrent kernincidenten van uw asielproblemen kan het Commissariaat-generaal onmogelijk aanvaarden. Zo verwacht het Commissariaat-generaal dat een asielzoeker ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas, waarvan hij geen persoonlijke kennis heeft. In casu heeft u dit niet gedaan. Zo is uw uitermate geringe kennis betreffende uw vrijkoop na uw eerste arrestatie, de ontploffing van uw restaurant of de auto-ontploffing onverschoonbaar voor het Commissariaat-generaal gezien de belangrijke plaats die deze incidenten in uw asielrelaas innemen. Verder vindt het Commissariaat-generaal het onaannemelijk dat u niet meer moeite gedaan heeft om meer informatie te vinden betreffende de ontploffing van uw restaurant, te meer daar u vermoedt dat dit te maken heeft met uw zoon M. (...), wiens activiteiten tot uw vlucht geleid hebben. Er mag dan ook verwacht worden dat u, in de periode dat u nog in uw thuisland verbleef of nadien, vanuit België, hierover informatie probeerde te krijgen, hetgeen u nagelaten heeft. Diezelfde verwachting trekt het Commissariaat-generaal door in verband met uw vrijkoop. Van dergelijke belangrijke gebeurtenissen en handelingen mag terecht verwacht worden dat u gedetailleerd kan vertellen wat er precies gebeurde, hetgeen u in casu niet kon. Uw kennis betreffende de ontploffing van de wagen, waarvan u dacht dat het uw zoon zijn wagen was, hetgeen de politie eveneens dacht volgens uw eerder gegeven verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, bleek ook ontoereikend. (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5) Uw gebrek aan kennis omtrent voornoemde kernincidenten en –elementen van uw asielrelaas holt uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw problemen bijgevolg uit.

Eveneens wenst het Commissariaat-generaal op te merken dat u tijdens uw interview amper een exacte datum van de feiten kon weergeven. U weet wanneer uw zoon langskwam, namelijk op 20 maart 2012 maar na deze datum kan u geen exacte momenten meer weergeven. (CGVS p. 11) U stelt dat u gevlucht bent uit uw land van herkomst op 20 mei 2012. (CGVS p. 3) Nu, wanneer het Commissariaat-generaal uw verhaal construeert op basis van uw tijdverklaringen dan zou u echter ongeveer een maand

eerder gevlucht moeten zijn, namelijk rond 23 april 2012. U verklaart immers dat uw zoon op 20 maart 2012 bij u op bezoek kwam en de volgende dag, dus 21 maart 2012 vertrok. (CGVS p. 11) De volgende dag, 22 maart 2012, vond er een huiszoeking plaats. (CGVS p. 16-17) Één week na het vertrek van uw zoon, of na de huiszoeking werd u gearresteerd, vrijgelaten, naar het ziekenhuis gebracht waar u vervolgens een week bleef. (CGVS p. 12, 18 en 19) Het betreft hier dus de periode van 29 of 30 maart 2012 tot 5 of 6 april 2012. De dag volgend op uw ontslag uit het ziekenhuis, of twee dagen later was er de auto-ontploffing, zijnde 6 tot 9 april 2012, waarna u vijf, of zes dagen of één week later voor een tweede maal werd meegenomen. (CGVS p. 20 en 23) Dit zou dus de periode van 11 tot 16 april 2012 betreffen. U zou het land vervolgens verlaten hebben minder dan een week na deze laatste vrijlating, dus zeker voor 23 april 2012. (CGVS p. 25) Vooreerst is het bijzonder opmerkelijk dat u geen enkele datum precies kan weergeven buiten het bezoek van uw zoon. Zo bleef u vaag met betrekking tot de datum van de huiszoeking, uw twee arrestaties, ziekenhuisbezoek, de auto-ontploffing en de ontploffing van het restaurant. (CGVS p. 16, 17, 19 en 20) Wanneer het Commissariaat-generaal uw verhaal vervolgens opbouwt volgens de door u gegeven periodes blijkt uw verhaal bijna een maand te verschillen qua vluchtdatum. Geconfronteerd met dit duidelijke tijdsverschil stelt u dat u toch op 20 mei 2012 vertrokken bent. (CGVS p. 26) Het Commissariaat-generaal stelt vast dat dit, volgens uw verklaringen niet mogelijk is. Zo kan u tijdens het interview duidelijk weergeven hoeveel dagen er tussen twee incidenten zitten, zonder de datum ervan te kennen, maar na constructie van de feiten blijkt dat u dan reeds een maand eerder gevlucht zou moeten zijn, hetgeen u tegenspreekt. Ook deze ongerijmdheid doet twifelen aan de waarachtigheid van de door u verklaarde asielproblemen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan er op basis van de voornoemde redenen geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten waarop u uw asiel baseert. Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die u voorlegt kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Uw binnenlands paspoort en uw pensioenboekje bewijzen op voldoende wijze uw identiteit hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel impliciet op de schending van de materiële motiveringsplicht daar zij zich in haar verweer beperkt in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing en deze tracht te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is

bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Betreffende het niet op de hoogte zijn van de huidige stand van zaken van haar problemen in het land van herkomst betoogt verzoekende partij dat zij geen contact meer heeft met haar familie, *“daarbij dient in het bijzonder te worden herinnerd aan het feit dat haar 2 zonen in elk geval geen contact zouden kunnen hebben met haar en dat haar dochten immers ook in België woont”*, dat het onrealistisch is te suggereren dat zij als zestigjarige vrouw met internet kan communiceren en dat contact opnemen met V. A., die haar hielp het land te verlaten, evenmin realistisch is daar hij *“geen nauwe contacten”* had met verzoekende partij en het bovendien te gevaarlijk is voor hem met haar in contact te komen.

2.2.3.2. Dat vrouwen op zestigjarige leeftijd niet met internet zouden kunnen werken is een absoluut blote bewering die door verzoekende partij niet met enige objectieve informatie wordt onderbouwd, daargelaten het effectief bestaan van een dergelijke informatie.

De bewering dat V. A. geen nauwe contacten had met verzoekende partij kan door de Raad niet worden aangenomen. Het is immers totaal niet geloofwaardig dat er gewag kan worden gemaakt van geen nauwe contacten te hebben gehad met een familielid, *in casu* V. A., die duizend dollar veil had voor de vrijlating van verzoekende partij, die haar bij hem liet onderduiken en verder haar vlucht regelde.

De Raad wijst erop dat van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij op een correcte wijze op de hoogte zou zijn van de problemen welke zich nog zouden hebben voorgedaan na haar vertrek uit haar land van herkomst daar deze informatie verzoekende partij derhalve zou hebben toegelaten om haar eigen actuele situatie in te schatten. Door het nalaten te informeren of de ordediensten nog zijn langs geweest op zoek naar haar, verzuimt verzoekende partij zich een correct beeld te willen vormen van de evolutie van de door haar voorgehouden vervolgingsproblematiek, hetgeen vanzelfsprekend verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas.

De Raad benadrukt dat deze informatie via tal van communicatiemiddelen kan worden bekomen en dit niet noodzakelijk via familie, doch eveneens via burens, vrienden, kennissen, zelfs door toedoen van een advocaat in het land van herkomst.

2.2.4.1. Met betrekking tot de vaststelling dat verzoekende partij essentiële elementen van haar asielrelaas niet weet en hiernaar, zelfs op het ogenblik dat zijn nog in haar land van herkomst verbleef en evenmin naderhand, ook niet heeft geïnformeerd, wijst verzoekende partij erop dat zij totaal in de war was, aan hypertensie leed en naar aanleiding van bepaalde gebeurtenissen werd gehospitaliseerd. Bovendien is zij een vrouw en weduwe en heeft zij een hoge leeftijd.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet aantoont waarom een vrouw die weduwe is en de leeftijd van zestig jaar heeft niet kan informeren naar de wijze waarop haar familielid haar mits betaling van duizend dollar heeft vrijgekocht, naar de juiste oorzaak van de ontplofing in haar restaurant en naar de omstandigheden van de ontplofing van een wagen in haar straat waarvan zijn dacht dat haar zoon erbij betrokken was. Verder brengt verzoekende partij geen medische attesten bij waaruit blijkt dat zij hetzij fysisch, hetzij psychisch in de volstrekte onmogelijkheid zou zijn geweest zich te informeren aangaande elementen die haar persoonlijk en rechtstreeks aanbelangen. De vastgestelde flagrante onwetendheden en vaagheden blijven derhalve onverminderd overeind.

2.2.5.1. Waar verwerende partij tussen de chronologische optelsom van de verschillende gebeurtenissen en de totale periode waarin volgens verzoekende partij alle feitelijkeheden zich hebben voorgedaan, meer in het bijzonder van 20 maart tot 20 mei 2012, een verschil in tijdsverloop van één maand vaststelt, argumenteert verzoekende partij dat deze inconsistentie te wijten is aan haar leeftijd, haar ziekte en de stress waaraan zij onderhevig was tijdens de bewuste periode en ook nu nog.

2.2.5.2. De Raad wijst er wederom op dat verzoekende partij niet aantoont waarom een vrouw, geboren in november 1951 en die derhalve op het ogenblik van de gebeurtenissen slecht zestig jaar was, niet in staat zou zijn de haar persoonlijk overkomen gebeurtenissen, die zich amper in een tijdsspanne van twee maanden hebben afgespeeld en waarvan mag worden uitgegaan dat zij gezien hun voorgehouden ernst in het geheugen staan gegrift, chronologisch correct in de tijd te duiden.

Evenmin verduidelijkt verzoekende partij welke ziekte haar niet in de mogelijkheid stelt een correct asielrelaas naar voor te brengen en brengt zij desbetreffend geen medisch attest bij.

Ook betreffende haar psychische toestand heeft verzoekende partij geen medisch attest bijgebracht waaruit blijkt dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast dat het haar onmogelijk is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

De vaststelling dat afhankelijk van de gehanteerde versie het beweerde relaas ofwel één, ofwel twee maand in beslag neemt, ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

2.2.6. De flagrante onwetendheden en desbetreffende desinteresse aangaande wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas en de vaststelling dat de chronologische opbouw van de feitelijkeheden een hiaat vertoont van een maand op een periode van amper twee maanden, verhinderen enig geloof te hechten aan dit relaas en laten derhalve niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) toe te kennen.

2.2.7. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij laat evenwel desbetreffende motivering van verwerende partij ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT